

Den første Sag paa Dagsordenen var:

Fortsettelse af første Behandling af Forslag til Lov om Hærens Ordning.

L. Dinesen: Naar der atter under Behandlingen af denne Sag ligesom tidligere har været Tale om Spørgsmaalet Sagskundskab, vil jeg begynde med at gøre den Bemærkning, at jeg opfatter dette saaledes, at det er enhver Rigsdagsmands Pligt at gøre sit Bedste for at kende de Sager, der ligge for. Den foreliggende Sag er et Spørgsmaal, der har ligget for mange Gange, gennem mange Aar, og for enhver, der har villet gøre sig Umage for at trænge ind i det, har der været noget at lære at kende ogsaa deraf, og jeg mener, at allerede dette berettiger os til at tale med ogsaa om saadanne Spørgsmaal, uanset om vor Sagskundskab er større eller mindre, ud fra dette, at det er vor Pligt at gøre os saa fortrolige med hver enkelt Sag som muligt. Jeg vil udtale min Anerkendelse af, at den højtærede Krigsminister har forelagt os et saa fylldig udarbejdet Forslag som det, her ligger for. Jeg tror, at ved, at Sagen saaledes er bleven forelagt i hele sit Omfang, er der den bedste Lejlighed til ogsaa at komme ind paa alle Sagens Enkeltheder og komme ind paa at drøfte denne Sag i Forhold til alle de mange Spørgsmaal, finansielle og militære, hvormed den staar i Forbindelse, og jeg vil haabe, at denne Forhandling — den vare nu lidt kortere eller lidt længere — maa føre til det Maal at faa stabt den hensigtsmæssigste og bedste Ordning ogsaa i denne Henseende af Forsvaret for vort Land.

Der er et Spørgsmaal, som i Forbindelse med denne Sag er rejst — jeg ved ikke om af andre end det ærede Medlem for Marhus Amts 3dje Valgkreds (Kjær), skønt jeg huster ikke rettere, end at den ærede Folkestingsmand fra Langeland (Brandes) udtalte sig omtrent i samme Retning. Det er Spørgsmaalet om den almindelige Værnepligt, om, hvorvidt vi skulle bevare den eller ikke. Jeg er saa gammel Politiker, at jeg kan erindre de gamle Bondevenners Stilling til dette Spørgsmaal. Jeg ved, hvorledes det den Gang blev betragtet som et af de skønneste Formaal, man satte sig, som et Spørgsmaal, der stod i nøje Forbindelse med de Fordringer, man stillede den Gang til det, som man haade den Gang og nu kalder demokratistiske Anstuelser. Og jeg erindrer i alt Fald fra min første politiske Tid, hvorledes den, der ikke vedkendte sig at nære

Anstuelser i Oberensstemmelse med dette Punkt i Programmet, blev ikke anset for at høre til den Side, som havde rejst dette Spørgsmaal. Jeg har bevaret min Mening om den Ting fra det Tidspunkt indtil nu. Jeg har den Mening, at det vilde være saare uheldigt for vort Land, om vi forlod den almindelige Værnepligt. Jeg tror, det har sin Betydning, at hele Befolkningen saa nøje som muligt er knyttet til Spørgsmaalet om at tage Del i Forsvaret af Landet, og jeg har ogsaa den Mening, at naar Forsvarslagen skal holdes oppe, er det en af de vigtigste Betingelser for, at det kan blive muligt, at Pligten hviler saa lige som muligt paa alle. I den Forbindelse ønsker jeg ogsaa at udtale, at jeg anser det for at være en Fordel, om vi ved denne Sags Behandling kunde komme til at fordele Værnepligtsbyrden saa ligelig som muligt. Jeg indrømmer naturligvis gerne, at fuldstændig Ligelighed i Fordelingen vil ikke kunne opnaas. Der stilles forskellige Fordringer til de forskellige Vaaben; men at der ogsaa kan gøres noget for at udjævne Forholdet noget mere, anser jeg for at være muligt. Men med dette Udgangspunkt, at vi skulle bevare den almindelige Værnepligt, dermed er for saa vidt min Stilling givet.

Jeg skal imidlertid nu omtale en anden Side ved Forsvarsordningen, som jeg sætter i nøje Forbindelse dermed. Jeg vedkender mig ogsaa, at jeg fra den første Tid, da der var Tale om Befæstning af Hovedstaden, har hørt til dem, som mente, at dette var nødvendigt. Min første Læremester i den Henseende var en tidligere Krigsminister, af døde General Maasløff. Han udtalte disse Meninger til mig allerede i 1867, og de ere ogsaa udtalte af mange andre, og jeg har næret disse Meninger siden. Jeg vedkender mig ogsaa, at for saa vidt det er anset for at være nødvendigt, at man vakte Interesse for dette Spørgsmaal blandt Befolkningen, har jeg ogsaa i saa Henseende for mit Vedkommende anstrenget mig efter bedste Evne for at indtale denne Sag, hvor der var Lejlighed dertil, saa godt som det var muligt. Jeg vedkender mig altsaa, at saa snart der var Tale om under de politiske Forhold i Kirserne for Alvor at begynde paa at føre Befæstningsanlægene igennem, har jeg støttet Regeringen efter Evne, for at dette kunde blive muligt. Jeg anser det for rigtig, at det er sket, og jeg skal være den sidste til nogen Sinde at anklage Regeringen for, hvad den har gjort. Jeg har stillet mig paa deres Side, som have forsvaret det, og det vil jeg vedblive med, og jeg vil endogsaa